

«Κι' αυτό, δὲ λές, ποιανοῦ χειριοῦ τὸ δαχτυλίδι εἶνε ;»  
εἶπεν ἡ νύφη ἕξαφνα κ' ἔσηκωθῆκαν ὄλοι  
ἀπὸ ταῖς θέσαις των. Κυλᾶ τὸ δαχτυλίδι χάμου,  
βροντᾶ: γλωμιάζει ὁ γαμπρὸς καὶ τρέμει σὰν τὸ ψάρι  
καὶ ὄλοι οἱ μουσαφῆριδες ταραχθῆκαν. Ἀμέσως  
κρατήστέ τον, εἶπ' ὁ κριτής, δέστε τον τὸν κακοῦργο!  
Τὸν δέσανε μὲ σίδερα σφιγτά, καὶ τὸν ἐκρίναν  
καὶ γλήγορα τὸν κρέμασαν. Δοξάστηκε ἡ Νατάσσα  
σ' ὄλο τὸν κόσμο. Καὶ μ' αὐτὸ τελειώνει τὸ τραγοῦδι.

(Ἐκ τοῦ Ῥωσικοῦ).

ἈΓΑΘΟΚΛΗΣ Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

### ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ

Ἄδες πῶς τὸ κῦμα κ' ἡ ἀκτὴ  
Σφιγτοαγκαλιασμένα  
Φιλῶνται ὀλοένα.  
Ἔλα κ' ἐμεῖς, καθὼς αὐτοί,  
Ἀγκαλιασμένοι, φίλη  
Νὰ σμίξουμε τὰ χεῖλη.

### ΠΑΛΙΝ ΦΙΛΗΜΑ

Εἰς μίᾱς ξένης συνοικίας	Νυχτωθήκαμε εἰς τόπο
Μ' ἔφερε κρυφὰ τὸ μέρος	Ποῦ φανᾶρι δὲν φωτίζει,
Τὸ φίλιν νὰ κλέψω μίᾱς	Καὶ τοῦ λέγω: Τόσον κόπο
Ὁ παμπόνηρος ὁ Ἔρωσ.	Ἐν' ἀπλὸ φίλιν ἀξίζει;

Ἀἶ, γυρίζει καὶ μοῦ λέγει:  
Ὅποιος θέλει γιὰ νὰ κλέψῃ  
Ἐνα φίλημα, δὲν κλαίγει,  
Ὅ,τι, φίλε, κι' ἂν ξοδέψῃ.

### Η ΚΡΙΣΙΣ ΜΟΥ

Τὰ μάτια καὶ τὰ μάγουλα	Ἐφτὰ φοραὶς τὰ φίλησα.
Μαλώναν μεταξύ τους	Ἐφτὰ, γιὰ νὰ μὴν σφάλω.
Καὶ γιὰ νὰ παῦσ' ἡ γλῶσσά τους	Δὲν ἤυρα νοστιμώτερο
Μ' ἐκάλεσαν κριτὴ τους.	Τὸ ἐν' ἀπὸ τὸ ἄλλο.

Κἂν ἓνα δὲν ἐνίκησεν  
Τὰ χεῖλη θὰ νικῶσαν,  
Ἄλλὰ τὰ κατεργάρικα  
Σιωποῦσαν, δὲν μιλοῦσαν....

ΑΧΙΛΛΕΥΣ Γ. ΚΑΡΑΒΙΑΣ

